

Arrest

nr. 160 437 van 20 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juni 2014 tot intrekking van het recht op vestiging en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekster ter kennis gebracht op 7 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 mei 2004 treedt de verzoekster te Duffel in het huwelijk met A. R., een Belgisch onderdaan.

1.2. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verzoekster, nadat zij op 17 mei 2004 in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) een verblijfsaanvraag heeft ingediend, op 13 september 2004 in het bezit gesteld wordt van een identiteitskaart voor vreemdelingen en dat op 6 augustus 2008 de verblijfstitel van de verzoekster wordt omgezet naar een C-kaart.

1.3. Bij vonnis van 1 oktober 2013 verklaart de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen het huwelijk van de verzoekster en A.R. nietig.

1.4. Op 12 juni 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 7 oktober 2014. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Betrokken vreemdelinge verkreeg een C kaart op basis van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot A., R. (...) met wie ze huwde in Duffel te 14/05/2004. Zij diende een aanvraag vestiging in op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980 op 17.05.2004. Op 13.09.04 werd ze in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 06/08/2008 werd omgezet naar een C kaart.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen d.d. 01.10.2013 (ref: A.R. nr 12/4910/A) werd voormeld huwelijk nietig verklaard werd als zijnde schijnhuwelijk en aldus strijdig bevonden met de openbare orde. De betrokkene heeft de Belgische procedure tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit voorgenoemd vonnis.

Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’ wordt zijn verblijfsrecht in het Rijk ingetrokken.

“(…)”

1.5. Op 12 juni 2014 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 7 oktober 2014. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)”

mevrouw,

“(…)”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving/uiterlijk op 6/11/2014.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgesteld reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevoerde rechten. Zo ook het recht op gezinshereniging. Het recht op vestiging in het Rijk werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst vreemdelingenzaken van 12.06.14

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van datum 01.10.2013 (A.R nr 12/4910/A) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdaan A., R. (...) vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden

“(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekster kreeg een beslissing van DVZ en een bijlage 13, bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht en de afgifte van het bevel om het grondgebied hebben tot gevolg dat de rechtstoestand van verzoekster fundamenteel gewijzigd wordt en zijn zo nauw met elkaar verbonden dat zij niet los van elkaar kunnen beschouwd worden.

Dat beide beslissingen dan ook samen behandeld dienen te worden door uw raad.

Dat de beslissingen van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werden.

*Dat de eerste bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd:
(...)*

Dat verzoekster wenst op te merken dat de beslissing niet enkel in feite, maar ook in rechte gemotiveerd dient te worden.

Art 149 van de grondwet stelt het volgende: (...)

Dat verwerende partij nagelaten heeft een bepaling in te roepen die een wettelijke basis kan leveren om een einde te stellen aan een verblijfsrecht!

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden, aangezien ze onterecht genomen werd.

Dat er bovendien geenszins sprake kan zijn van ‘fraus omnia corrumpit’.

Er wordt immers in casu geenszins aangetoond dat verwerende partij zou zijn misleid door verzoekster op het ogenblik dat verzoekster verblijfsrecht verkreeg.

Verwerende partij verwijst in haar bestreden beslissing naar het vonnis dd. 01.10.2013 met A.R. nr 12/4910/A.

Dat de feiten aangehaald in het vermeldde arrest echter reeds allemaal bekend waren bij verwerende verzoeker, toen hij verzoekster op 06.08.2008 in het bezit stelde van een C-kaart.

Meer nog, de echtscheiding werd reeds uitgesproken bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen dd. 17.04.2008.

Verwerende partij stelde verzoekster echter meer dan drie maanden later in het bezit van legaal verblijf. Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, op dat moment, niet van mening was dat er sprake was van enig bedrieglijk handelen.

Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing dd. 12.06.2014 niet aannemelijk waarom diezelfde feiten, meer dan vijf jaar later plotseling anders beoordeeld dienen te worden

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door op basis van bepaalde gegevens verzoekster in eerste instantie tot de vestiging toe te laten en vervolgens op basis van dezelfde gegevens, meer dan zes jaar later, tot een ander besluit te komen!

Dit alles werd bovendien reeds bevestigd in uw arrest nr. 16.459 dd. 26.09.2008 die het volgende stelt: "Er dient te worden besloten dat de motiveringsplicht werd miskend nu verweerder in de eerste bestreden beslissing niet aangaf op welke juridische grond deze beslissing werd genomen en dat het kennelijk onredelijk is en getuigt van een onzorgvuldige besluitvorming om op basis van bepaalde gegevens een vreemdeling tot de vestiging toe te laten en vervolgens dezelfde gegevens, na twee jaar, te 'herappreciëren' om tot een ander besluit te komen"

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel op een aantal vlakken schendt.

DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : "Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekster wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken!

Dat verzoekster naar België is gekomen om een nieuw leven voor haar op te bouwen en om bij haar echtgenoot te kunnen zijn, die in België verblijft.

Dat zij een ernstig ongeval heeft gehad in Italië, waardoor zij tot op heden, regelmatig op controle dient te gaan.

Indien haar verblijfsrecht wordt ingetrokken, zal zij niet meer in de mogelijkheid zijn om naar Italië te reizen en zal haar gezondheid in gevaar komen!

Dat de fysieke integriteit van verzoekster wel in gevaar is, indien haar verblijfsrecht wordt ingetrokken.

Dat verzoekster in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: "Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoekster werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid en de levensnoodzakelijke behandeling van verzoekster gegarandeerd dient te worden.

Dat zij bijna tien jaar in het bezit is geweest van legaal verblijf!

Bovendien erkende DVZ reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. "

Dat verwerende partij dan ook een afweging dient te maken in het dossier van verzoekster!

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Tenslotte schendt deze beslissing eveneens het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitspraken en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

DVZ heeft meer dan 6 jaar na het vonnis tot echtscheiding een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Zonder rekening te houden met de integratie van verzoekster en het geheel van feitelijke elementen.

Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel schendt!

Uit de acties van verwerende partij bleek op geen enkele wijze dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten zou ontvangen!

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat – bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling – het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen.

Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

De overheid heeft tot taak:

- ☐ *De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken*
- ☐ *De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep*
- ☐ *De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking*
- ☐ *De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.*

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen.

Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Het mag duidelijk zijn dat de redelijke termijn in dit geval ruim overschreden is geweest!

Er is immers geen enkele reden waarom verwerende partij 6 jaar heeft gewacht!

Meer nog! De C-kaart van verzoekster werd afgeleverd na het echtscheidingsvonnis!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt te zijn om het verblijf van verzoekster zonder gegronde redenen te beëindigen en hun dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verzoekster verblijft reeds meer dan 10 jaar legaal op het Belgisch grondgebied zonder uitvoerbare titel.

Het mag duidelijk zijn dat dit de redelijke termijn ruimschoots overschrijdt en dat het verblijf van verzoekster geregulariseerd dient te worden.

De raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld, geen rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier van verzoekster en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat bovendien eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel geschonden werden.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 62 Vreemdelingenwet ;*
- De wet van 29.07.1991 m.b.t. de formele motivering van de bestuurshandelingen ;*
- De zorgvuldigheidsverplichting,*
- Het redelijkheidsbeginsel.*

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geen wettelijke basis vermeldt om een einde te stellen aan het verblijfsecht.

Verder meent de verzoekende partij dat er in casu geen sprake is van "fraus omnia corrumpit" en dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk tot stand is gekomen vermits het vonnis waarbij het huwelijk d.d. 14.05.2004 werd vernietigd, pas na 10 jaar tot stand kwam.

Om deze reden zou de bestreden beslissing ook genomen zijn buiten een redelijke termijn.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij het volgende gelden.

Bij vonnis van 01.10.2013 heeft de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen het huwelijk van verzoekster nietig verklaard om reden dat het een schijnhuwelijk betrof, en waarbij werd vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verklaring d.d. 25.03.2008 heeft bevestigd dat het huwelijk met verweerder een schijnhuwelijk betrof m.o.o. het bekomen van Belgische verblijfsdocumenten.

Tegen dit vonnis werd geen hoger beroep aangetekend, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier waaronder de bevestiging door de griffie.

Verzoekende partij heeft dus zelf aangegeven dat zij een schijnhuwelijk heeft afgesloten, zodat zij thans bezwaarlijk kan voorhouden dat er geen intentie bestond om de Belgische autoriteiten te misleiden.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht een beslissing genomen tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoekende partij, gezien de nietigverklaring van het huwelijk door de rechtbank van eerste aanleg.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij het recht heeft te weten op basis van welke rechtsregel uit de Vreemdelingenwet haar recht op vestiging werd ingetrokken, laat verweerder gelden dat de duidelijke verwijzing naar het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij voorhoudt- wel degelijk een pertinente en draagkrachtige motivering uitmaakt.

Verweerder laat gelden dat ook een algemeen rechtsbeginsel als rechtsgrond kan worden aangewend, om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen, terwijl bovendien moet worden opgemerkt dat de wetgever in de gevallen waarin fraude heeft geleid tot het toekennen van het verblijfsrecht het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' als juridische grondslag heeft aanvaard om een verblijfs- of vestigingsrecht te beëindigen en zich zelfs op dit algemeen rechtsbeginsel heeft gesteund om een wetsartikel in de Vreemdelingenwet op te nemen.

"De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit', gemotiveerd dat het vestigingsrecht van verzoekster wordt ingetrokken omdat zij dit recht verkreeg op basis van een huwelijk met een Belgische man en dit huwelijk, op grond van de vaststelling dat verzoekster niet de bedoeling had om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, werd vernietigd door het bevoegde rechtscollege. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Nu in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' kan verzoekster niet worden gevolgd in haar stelling dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing niet of onvoldoende is vermeld. Ook een algemeen rechtsbeginsel kan immers als rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het feit dat de wetgever een artikel 42septies in de Vreemdelingenwet heeft ingevoerd dat bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. Aangaande deze bepaling wordt in de memorie van toelichting gesteld dat 'dit motief voor de beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' (Wetontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting,

Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 76). Hieruit blijkt onmiskenbaar dat de wetgever in de gevallen waarin fraude heeft geleid tot het toekennen van het verblijfsrecht het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' als juridische grondslag heeft aanvaard om een verblijfs- of vestigingsrecht te beëindigen en zich zelfs op dit algemeen rechtsbeginsel heeft gesteund om een wetsartikel in de Vreemdelingenwet op te nemen. Het gegeven dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar enige bepaling van de Vreemdelingenwet leidt in voorliggende zaak dan ook niet tot de vaststelling dat niet zou zijn voldaan aan de vereisten die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991." (R.v.V. nr. 102.736 dd. 13.05.2013)

"Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, Intrekking van de administratieve rechtshandeling, Brugge, die Keure, 1994, 54). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is de verwijzing naar het adagium "fraus omnia corrumpit" wel afdoende. In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoeker zijn vestigingsrecht had verkregen op grond van fraude." (R.v.V. nr. 82 231 van 31 mei 2012)

Gelet op het feit dat de verzoekende partij ingevolge de vernietiging van haar huwelijk met een Belgische onderdaan, geacht moet worden nooit gehuwd geweest te zijn, vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op grond van het adagium fraus omnia corrumpit wel degelijk de verzoekende partij haar vestigingsrecht in te trekken.

Verweerder verwijst dienaangaande naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"3.1.3.1. De Raad stelt vast dat verzoekster op basis van haar huwelijk met A.G.K., een burger van de Unie, tot de vestiging in het Rijk werd toegelaten en dat haar dochter en haar huidige echtgenoot haar vervolgens vervoegden. Het huwelijk tussen verzoekster en A.G.K. werd evenwel bij arrest van 8 februari 2012 nietig verklaard omdat werd vastgesteld dat het niet de bedoeling was van de echtelieden om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Hierdoor wordt verzoekster geacht nooit gehuwd te zijn geweest met een burger van de Unie. Verweerder kon derhalve oordelen dat verzoekster nooit een vestigingsrecht kon laten gelden en zij haar vestigingsrecht op bedrieglijke wijze verkreeg. Verweerder kon dan ook, op basis van het adagium "fraus omnia corrumpit" verzoekers vestigingsrecht intrekken en tevens een einde stellen aan het hiervan afgeleide verblijfsrecht van verzoeksters dochter en van haar huidige echtgenoot." (R.v.V. nr. 99 041 van 18 maart 2013)

"De rechtsgevolgen van de ontbinding van het huwelijk door nietigverklaring gelden ex tunc. Ten gevolge van de nietigverklaring van het huwelijk van verzoeker wordt hij geacht nooit gehuwd te zijn geweest met de Belgische onderdaan en nooit aan de voorwaarden te hebben voldaan om een verblijfsvergunning te krijgen in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Alle rechten die uit dit huwelijk voortvloeien, komen te vervallen. Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een machtiging tot vestiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, Intrekking van de administratieve rechtshandeling, Brugge, die Keure, 1994, 54)." (R.v.V. nr. 110 896 van 27 september 2013)

"Samen met de verwerende partij dient te worden vastgesteld dat uit het arrest van het hof van beroep te Brussel van 29 maart 2011 op ondubbelzinnige wijze blijkt dat is vastgesteld dat de verzoekende partij bij het aangaan van haar huwelijk met een Belgisch onderdaan niet de bedoeling had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en tot doel had in België een verblijfstitel te verkrijgen. Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij haar verblijfstitel heeft verkregen dankzij het afgesloten schijnhuwelijk dat door voormeld arrest is vernietigd. Bijgevolg kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze deze verblijfstitel en haar vestigingsrecht intrekken en een bevel om het grondgebied te verlaten uitreiken." (R.v.V. nr. 103 526 van 27 mei 2013)

De verzoekende partij haar beschouwingen missen grondslag.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat niet met "alle elementen" rekening werd gehouden, inzonderheid haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie, merkt verweerder op dat in de bestreden beslissing wordt benadrukt dat de verzoekende partij geen rechten kan onttelen aan haar vestiging, gelet op haar frauduleuze intenties.

De verzoekende partij verwijst naar een medische aandoening en een aanvraag die nooit uitgebreid werd onderzocht, doch de verwerende partij heeft geen kennis van een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Het louter feit dat de verzoekende partij ooit medisch zou behandeld zijn in Italië, betekent uiteraard niet dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Albanië. Zij toont niet aan dat er sprake is van een actueel ernstig medisch probleem.

De verzoekende partij is uiterst vaag in haar beweringen nopens “de feitelijke situatie” en de “integratie” en de vrees voor een “mensonterende situatie”.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Artikel 149 van de Grondwet is niet toepasselijk op administratieve beslissingen zodat de verzoekster er bij haar uiteenzetting van het enig middel niet dienstig naar kan verwijzen (cf. RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In zoverre de verzoekster laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris “nagelaten heeft een bepaling in te roepen die een wettelijke basis kan leveren om een einde te stellen aan een verblijfsrecht”, wordt er op gewezen dat in de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” als de toepasselijke rechtsregel. Het principe “*fraus omnia corrumpit*” is een algemeen rechtsbeginsel dat in principe wel degelijk, buiten elke wettekst om, kan worden toegepast. De bestreden beslissing kon er dan ook in rechte op steunen, alleszins toont de verzoekster het tegendeel niet aan. De verzoekster kon dit motief, dat als juridische grondslag op zich voldoende duidelijk is, in de eerste bestreden beslissing lezen. Daarnaast wordt ook op omstandige wijze uiteengezet waarom er in het geval van de verzoekster sprake is van een recht dat door fraude is verkregen zodat het wordt ingetrokken (cf. *mutatis mutandis* Cass. 23 januari 2015, AR C.13.0157.N [nieuw]; RvS 19 juli 2012, nr. 220.341).

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verblijfsrecht van de verzoekster wordt ingetrokken omdat zij dit verblijfsrecht bekwam op grond van een huwelijk met haar Belgische echtgenoot dat werd nietig verklaard aangezien het een schijnhuwelijk betreft en strijdig is met de openbare orde en zij dus, gezien zij niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan, de Belgische procedure tot gezinshereniging heeft misbruikt.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Te dezen meent de verzoekster dat er geen sprake kan zijn van “*fraus omnia corrumpit*” nu niet wordt aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris door haar zou zijn misleid op het ogenblik dat zij verblijfsrecht verkreeg. De gemachtigde stelde de verzoekster immers op 6 augustus 2008, *i.e.* meer dan drie maanden na het vonnis waarbij de echtscheiding werd uitgesproken, in het bezit van een C-kaart en was op dat ogenblik dus niet van mening dat er sprake was van enig bedrieglijk handelen. Er is *in casu* evenwel geen enkele aanwijzing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op het ogenblik dat aan de verzoekster een C-kaart werd afgegeven alle feitelijke elementen die tot de bestreden beslissingen hebben geleid kende. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat het huwelijk van de verzoekster met de heer A. R. op 1 oktober 2013 nietig werd verklaard bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen omdat het huwelijk strijdig werd geacht met de openbare orde nu uit het geheel van de elementen blijkt dat minstens in hoofde van de verzoekster het huwelijk is gebruikt om verblijfsrechten in België te verkrijgen en er nooit sprake is geweest van de intentie om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Daar waar een echtscheiding niet *ipso facto* wijst op een bedrieglijke intentie om via het beëindigde huwelijk een verblijfsrecht te bekomen, blijkt deze intentie wel duidelijk uit het vonnis van 1 oktober 2013. Gelet op de inhoud van dit vonnis kan de verzoekster dan ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel van “*fraus omnia corrumpit*”.

Waar de verzoekster verwijst naar het arrest nr. 16 459 van 26 september 2008 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien kunnen de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest niet worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, nu *in casu* aan de gemachtigde niet alle feitelijke elementen gekend waren op het moment dat de verzoekster een C-kaart bewam.

Voorts voert de verzoekster, hierbij verwijzend naar de website van kruispunt-migratie, aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, alvorens een beslissing te nemen, met alle elementen in het dossier rekening dient te houden, meer bepaald met “*de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland*”. Een dergelijke website is evenwel geen bron van recht, zodat de verzoekster hieruit geen rechten kan putten om de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” te vermijden. De verzoekster verwijst dan ook niet dienstig naar haar goede integratie in België en haar ongeval. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de nietigverklaring van het huwelijk met terugwerkende kracht geldt, zodat de verzoekster zich niet langer kan beroepen op de voordelen die haar op grond van dit huwelijk zijn toegekend, noch op de gevolgen van dit huwelijk (RvS 7 december 2004, nr. 138.115). De verblijfstoestand van de verzoekster moet dus worden vastgesteld alsof haar huwelijk en de gevolgen die uit dit huwelijk voortvloeien nooit hadden plaatsgevonden. Derhalve kan de verzoekster zich ook niet beroepen op haar vermeende integratie. De bij het verzoekschrift gevoegde afschriften met betrekking tot verzoeksters opleiding kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht.

De verzoekster houdt tevens voor dat haar fysieke integriteit in gevaar is nu haar verblijfsrecht wordt ingetrokken, en meent dat dit haar verhindert om naar Italië te reizen, waar zij nog op medische controles dient te gaan, doch zij toont niet aan dat zij de medische controles die zij meent nodig te hebben niet in haar land van herkomst kan krijgen. Inzake de verwijzing naar het arrest nr. 113 706 van 12 november 2013 van de Raad, dient nogmaals in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Met betrekking tot de stukken die de verzoekster hieromtrent aan haar verzoekschrift toevoegt (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 5), wijst de Raad ambtshalve op artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“De stukken waarvan de partijen willen gebruik maken worden in originele vorm of onder vorm van een kopie voorgelegd en dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling.”

Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen."

De Raad stelt vast dat de voornoemde stukken opgesteld zijn in een voor de Raad onbegrijpbare taal, met name het Italiaans, en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Hieruit volgt dat de Raad deze documenten niet in overweging neemt.

De verzoekster voert aan dat haar medische aanvraag nooit uitgebreid en zorgvuldig werd onderzocht, doch uit de stukken van het administratief of uit de stukken die de verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, blijkt niet dat de verzoekster enige medische aanvraag bij het bestuur heeft ingediend. Aldus toont zij geen onzorgvuldig handelen aan.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Te dezen laat de verzoekster gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris haar pas zes jaar na het vonnis tot echtscheiding een bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgeleverd. De Raad ziet evenwel niet in hoe er *in casu* sprake kan zijn van een rechtmatig vertrouwen, nu uit een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen blijkt dat de verzoekster haar verblijfsrecht heeft verkregen op grond van fraude. Uit het verblijfsvoordeel dat werd verkregen op basis van een schijnhuwelijk kan geen rechtmatig vertrouwen worden geput. De verzoekster heeft immers het instituut van het huwelijk en de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt en dus de overheid misleid bij het toekennen van een verblijfsrecht op grond van haar huwelijk. Het aangegane huwelijk werd als strijdig met de Belgische en internationale openbare orde gesanctioneerd met de nietigheid.

Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.6. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissingen worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de intrekking van het verblijfsrecht en tot het bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.7. Voor zover de verzoekster de schending van het beginsel van de redelijke termijn inroept, wijst de Raad erop dat het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, *in concreto* moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Of een termijn al dan niet als redelijk kan worden beschouwd, wordt voornamelijk bepaald door de mogelijkheid voor de bevoegde

overheid om over alle feitelijke gegevens en inlichtingen te beschikken die nodig zijn om met kennis van zaken te oordelen.

Te dezen meent de verzoekster dat de bestreden beslissingen genomen werden buiten een redelijke termijn. Er wordt evenwel op gewezen dat haar huwelijk bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 1 oktober 2013 nietig werd verklaard, dat door middel van een fax van 9 oktober 2013 voornoemd vonnis aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ter kennis werd gebracht, dat op 8 januari 2014 het vonnis werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vervolgens op 12 juni 2014 besliste tot intrekking van het verblijfsrecht en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissingen werden *in casu* genomen minder dan tien maanden na de kennisname door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van het vonnis. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat een termijn van minder dan tien maanden voor het nemen van de bestreden beslissingen *in casu* kennelijk onredelijk is.

3.3.8. Voor zover de verzoekster er ter terechtzitting, bij monde van haar raadsman, nog op wijst dat een intrekking (*ex tunc*) van het recht op vestiging op grond van het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" niet is toegestaan, nu artikel 42septies van de Vreemdelingenwet in de beëindiging (*ex nunc*) van het verblijfsrecht voorziet in geval van fraude en hierbij verwijst naar het arrest nr. 151 466 van 31 augustus 2015 van de Raad, breidt zij het enig middel, zoals aangevoerd in het inleidend verzoekschrift uit of geeft zij er minstens een andere wending aan.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat de partijen en hun advocaat ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling mogen voordragen en dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn. Een middel moet in principe in het inleidend verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas later aan het licht komt. *In casu* is dit niet het geval. Bijgevolg kan de raadsman van de verzoekster ter terechtzitting het enig middel niet uitbreiden door te verwijzen naar het bepaalde in artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en het arrest nr. 151 466 van 31 augustus 2015 van de Raad.

3.3.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN